Haina de nuntă: dezbrăcarea de omul cel vechi și îmbrăcarea cu Hristos

Să ne gândim la haina de nuntă despre care vorbește Domnul Isus într-una dintre pildele Sale. Aceasta este haina fără de care omul nu poate rămâne la ospățul Împăratului. Înainte de a ajunge la ea, se cuvine să vedem cum își face Dumnezeu chemarea și cine poartă răspunderea pentru ea.

Am plecat să vestim Evanghelia. Cineva m-a întrebat ce s-a întâmplat, pe unde am fost și ce am făcut, iar eu i-am povestit pe scurt lucrarea aceasta. Omul acesta mi-a spus că, dacă oamenii se vor întoarce la Dumnezeu și lucrul acesta se va vedea, atunci am făcut lucrarea lui Dumnezeu, iar dacă nu se vor întoarce, n-am făcut-o. Se naște astfel întrebarea: răspundem noi pentru cei care primesc sau nu primesc chemarea?

Pilda despre nunta fiului de împărat ne dă răspunsul. Tot în ea îl găsim și pe omul care a intrat la ospăț fără haina potrivită.

Să deschidem la Matei 22:1-14. Domnul Isus le-a vorbit iarăși în pilde și a zis: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar n-au vrut să vină. A trimis iarăși alți robi, cu porunca următoare: «Spuneți celor poftiți: ‹Iată, am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate, toate lucrurile sunt gata; veniți la nuntă.›» Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui, altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât. Când a auzit împăratul, s-a mâniat; a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea. Apoi a zis robilor săi: «Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.» Robii au ieșit la drumuri, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi; și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți. Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții și a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă. «Prietene», i-a zis el, «cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?» Omul acela a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: «Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.» Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”

Robii nu sunt certați

În pildă, împăratul nu-i ceartă pe robi pentru că oamenii n-au venit la nuntă. S-a mâniat pe cei poftiți care n-au vrut să vină, nu pe robii care s-au dus să-i cheme. Pe aceiași robi i-a trimis apoi la răspântiile drumurilor, ca să cheme la nuntă pe toți cei pe care îi vor găsi.

Asta am făcut și noi: ne-am dus la răspântiile drumurilor și i-am chemat pe toți. Nu știm cine va primi chemarea. Nu suntem răspunzători pentru cei care o primesc sau n-o primesc. Răspundem însă dacă nu ne ducem. Domnul ne cheamă să mergem, iar noi trebuie să mergem și

să semănăm.

Omul fără haină de nuntă

Versetele 11 și 12 ne privesc în mod deosebit: „Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții și a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă. «Prietene», i-a zis el, «cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?»” Omul acela a amuțit și a fost aruncat în întunericul de afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților.

Domnul Isus folosește de mai multe ori cuvintele acestea despre plâns și scrâșnirea dinților. Ele arată locul pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește iadul cel veșnic, gheena sau pedeapsa veșnică. Omul acesta intrase și el la nuntă și credea că este binevenit acolo, dar nu era îmbrăcat cu haina pe care trebuia s-o aibă.

La nunțile oamenilor, cei invitați se îmbracă într-un fel aparte. Își cumpără sau își fac haine anume pentru nunta aceea. Nu știm dacă obiceiul acesta vine din Biblie. Vrem însă să cercetăm din ce este alcătuită haina pe care trebuie s-o purtăm. Nu doar omul din pildă trebuia s-o aibă, ci trebuie s-o avem și noi. Când vom intra în odaia de nuntă, trebuie să fim găsiți îmbrăcați cu ea. Vom vedea în mai multe locuri din Scriptură că trebuie să ne dezbrăcăm de haina pe care o avem și să ne îmbrăcăm cu alta.

Întâi ne dezbrăcăm

Dumnezeu ne învață că mai întâi trebuie să ne dezbrăcăm și abia apoi să ne îmbrăcăm. Nu ne putem pune haina nouă peste hainele murdare. N-ați văzut pe nimeni venind la nuntă cu hainele de sărbătoare trase peste cele cu care a umblat la porci. Omul se spală, se curăță, se parfumează și apoi își pune hainele de nuntă. Nu-și trage hainele bune peste cele rele. Așa trebuie să facem și noi.

În Romani 13:12-14, apostolul Pavel scrie: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în bețiuni; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.”

Versetul 12 ne vorbește despre dezbrăcare și îmbrăcare: să ne dezbrăcăm de faptele întunericului. Cu ce era îmbrăcat omul acela în odaia de nuntă? Faptele întunericului, firea pământească, erau haina lui. Apostolul ne spune să ne îmbrăcăm cu armele luminii, să trăim frumos și să ne îmbrăcăm în Domnul Isus Hristos. Aceasta nu este o simplă metaforă, ci un lucru real pe care trebuie să-l facem.

Același îndemn îl găsim în Efeseni 4:20-24: „Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos; dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul.”

Cu ce era îmbrăcat, așadar, omul acela în odaia de nuntă? Era îmbrăcat cu omul cel vechi. Ce fel de îmbrăcăminte are omul cel vechi ne arată apostolul Pavel în Coloseni 3, unde scrie despre aceleași lucruri ca în Efeseni. Când spune „omorâți", putem înțelege și „dezbrăcați-vă". Coloseni 3:5-8: „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate. Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură."

Apostolul continuă în versetele 9 și 10: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește, spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut." „V-ați dezbrăcat": aici verbul este la timpul trecut. În Efeseni citim „să vă dezbrăcați", ca despre un lucru care urmează să fie făcut. În Romani 13:14, îndemnul „îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos" este un prezent continuu. În Galateni vom găsi din nou timpul trecut: „v-ați îmbrăcat cu Hristos".

Ne putem îmbrăca în Hristos peste îmbrăcămintea veche? Nu. Trebuie să ne dezbrăcăm de ea. Ne dezbrăcăm de omul cel vechi și ne îmbrăcăm cu omul cel nou, iar acest lucru trebuie să-l facem noi. Mulți spun că haina este deja acolo, pusă pe cuier în anticameră, și că omul acela, când a trecut pe lângă ea, nu și-a dat seama că trebuia să se îmbrace cu ea. Dar dacă Domnul ne găsește îmbrăcați în omul cel vechi, mai avem vreo șansă?

Să ținem minte: suntem chemați să ne îmbrăcăm cu omul cel nou, făcut după chipul Celui ce l-a făcut. Îmbrăcămintea noastră este omul cel nou. Pe de o parte stă omul cel vechi, îmbrăcămintea veche, iar pe de alta, omul cel nou. Ce înseamnă această îmbrăcăminte vedem în Galateni 3:26-27: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos." Ne-am îmbrăcat cu Hristos, adică ne-am îmbrăcat cu omul cel nou, așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Îți merge numele că trăiești

Cum arată aceste haine ne descoperă cartea Apocalipsei, iar apoi ne vom întoarce la Efeseni, ca să vedem cu ce trebuie să ne îmbrăcăm. În Apocalipsa 3:1-5 citim: „Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte; căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține, și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine. Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui."

„Îți merge numele că trăiești" înseamnă, am putea spune, că porți numele de om cu haină de nuntă, dar de fapt ești îmbrăcat cu haina veche și ești mort. Din nou Scriptura ne vorbește despre haine, de data aceasta despre haine albe. Unii susțin că această îmbrăcăminte albă este a

lui Hristos și că ne este atribuită și nouă, așa încât pe dinafară suntem albi, chiar dacă pe dedesubt suntem murdari, negri, îmbrăcați cu haina veche. Dar trebuie să ne dezbrăcăm de haina veche? Trebuie. În Ezechiel, Domnul spune că a trecut pe lângă poporul Său, l-a găsit gol, i-a acoperit goliciunea și l-a îmbrăcat.

Tot în Apocalipsa 3, în versetele 15-18, se vorbește despre aceste haine albe: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.”

Aici este o altă categorie de oameni: cei care cred că le este bine, că se află într-o stare plăcută lui Dumnezeu și că nu duc lipsă de nimic. În realitate sunt orbi, nenorociți, săraci și goi, adică nu au această îmbrăcăminte. Domnul îi sfătuiește să cumpere de la El haine albe, ca să se îmbrace cu ele și să nu li se vadă rușinea goliciunii. Dacă ne oprim numai la aceste versete, nu ne dăm seama ce înseamnă să cumperi haine de la Domnul Isus. Domnul ne cheamă însă să ne îmbrăcăm, iar ce înseamnă aceasta vom vedea mai departe.

Să nu luăm ușuratic Cuvântul lui Dumnezeu, crezând că hainele stau undeva pe un cuier și ni se dau doar ca să ne acopere starea păcătoasă. Dumnezeu nu face așa ceva. Întâi ne cere să ne dezbrăcăm, ca să ne putem îmbrăca, după cum spune Romani 13:12: „Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.” Acesta este primul pas spre hainele albe.

Să ne lăsăm de minciună, de curvie, de ură și de răutate. Apostolul Pavel scrie în Efeseni 4:25: „De aceea, lăsați-vă de minciună: «Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul», pentru că suntem mădulare unii altora.” Tot acolo, în versetul 31, adaugă: „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru.” Aceasta este dezbrăcarea noastră.

Unii doar se dezbracă

Nu ajunge însă să ne dezbrăcăm, pentru că unii oameni numai se dezbracă și nu se mai îmbracă. Despre sufletele de sub altar, Apocalipsa 6:11 spune: „Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă și i s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.” Li s-a dat o haină albă, ceva asemănător cu ceea ce am văzut în Apocalipsa 3. Haina aceasta este un fel de dar, însă vom vedea că la darul lui Dumnezeu trebuie să lucrăm și noi. De aceea suntem chemați să ne îmbrăcăm cu haina albă.

Apocalipsa 19:7-8 ne arată mai limpede ce înseamnă îmbrăcămintea soției Mielului, iar cuvintele acestea ne umplu de bucurie: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.) Cu ce ne îmbrăcăm, așadar? Cu faptele neprihănite. În Apocalipsa 3, Domnul îi spune bisericii din Sardes că n-a găsit faptele ei

desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. E ca și cum i-ar spune: „Îți merge numele că trăiești, dar ești mort, și n-am cu ce să te îmbrac.” Când vine nunta, soția trebuie să se fi pregătit și să fie găsită îmbrăcată, nu dezbrăcată.

Ezechiel 16 ne dă o ilustrație frumoasă a ceea ce face Dumnezeu când îmbracă. După aceea trebuie să vedem și cum ne îmbrăcăm noi. Unii lasă totul în seama lui Dumnezeu: partea Lui ar fi să ne îmbrace, iar a noastră doar să-I cerem mila. Vom vedea însă că, pe lângă dezbrăcare, trebuie să ne și îmbrăcăm. În Ezechiel 16:8-13, Domnul îi spune Ierusalimului: „Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine, și iată că îți venise vremea, vremea dragostei. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea. Te-am scăldat în apă, te-am curățat de sângele de pe tine și te-am uns cu untdelemn. Ți-am dat haine cusute cu fir și o încălțăminte de piele de viței de mare. Te-am încins cu in subțire și te-am îmbrăcat cu mătase. Te-am împodobit cu podoabe: ți-am pus brățări la mâini și o salbă la gât, ți-am pus o verigă în nas, cercei în urechi și o cunună minunată pe cap. Astfel ai fost împodobită cu aur și cu argint și ai fost îmbrăcată cu in subțire, cu mătase și cusături cu fir. Ai mâncat floarea făinii, miere și untdelemn. Erai de o frumusețe desăvârșită și ai ajuns chiar împărătească.”

Putem vedea în aceste cuvinte o ilustrație despre noi: „Am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea.” Efeseni 4:24 ne îndeamnă „să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul”. Nu este o îmbrăcăminte oarecare, ci una foarte deosebită. Aceasta este soția Mielului: s-a pregătit, iar Dumnezeu a îmbrăcat-o foarte frumos.

Îmbrăcați-vă cu armele luminii

Romani 13 ne spune că trebuie să ne dezbrăcăm de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Efeseni 6:11 ne arată care sunt armele luminii: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.” Ale cui sunt armele luminii? Cine este lumina? Domnul Isus spune despre Sine în Ioan 8:12: „Eu sunt Lumina lumii.” Iar în Galateni 3:27 citim: „Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.” Suntem ai lui Hristos.

De ce trebuie să ne îmbrăcăm cu armătura lui Dumnezeu? Fără armele luminii nu vom putea ține piept uneltirilor diavolului. Grija lui nu este să ne îmbrace, ci să ne murdărească și să arunce murdărie peste noi. În Zaharia 3 se spune despre marele preot Iosua că stătea înaintea Domnului îmbrăcat cu haine murdare, iar Satana stătea la dreapta lui ca să-l pârască, adică să mai pună murdărie pe hainele lui. Aceasta este lucrarea Satanei: unelteşte să ne îmbrace cu omul cel vechi, ca să fim găsiți așa.

Pavel continuă în Efeseni 6:12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” Este o luptă, iar ca să putem lupta, trebuie să ne dezbrăcăm de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Iată de ce versetul 13 spune: „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în

ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul." În loc de „luați", am putea spune la fel de bine: „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu."

Ce scop are această îmbrăcăminte a luminii? Ea ne este dată ca să biruim: să ne putem împotrivi în ziua cea rea și să rămânem în picioare după ce vom fi biruit totul. Să privim acum pe rând fiecare parte a armăturii, ca s-o înțelegem mai bine.

Încinși cu adevărul

În Efeseni 6:14, Pavel scrie: „Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii." Întâi trebuie să avem la brâu încingătoarea adevărului. Aici adevărul este cel opus minciunii: să umblăm în adevăr și să nu mai trăim în minciună.

Astăzi se minte foarte ușor. Strecurăm doar un pic de neadevăr, îndulcim puțin lucrurile, schimbăm doar puțin sensul cuvintelor, ca să nu mai sune la fel. Și ne liniștim spunând că tot e un adevăr acolo, că doar l-am sucit puțin. Noi însă trebuie să fim încinși cu adevărul. Omul fără haină de nuntă, care a amuțit, nu era încins cu adevărul.

Apoi trebuie să fim îmbrăcați cu platoșa neprihănirii. Neprihănirea face parte din Împărăția lui Dumnezeu. O putem numi dreptate, curăție fără pată, viață fără păcat și fără niciun pic de nedreptate. Așa este Dumnezeu, iar noi trebuie să ne îmbrăcăm cu toată armătura Lui, cu armele luminii.

Nu ajunge însă să fim încinși cu adevărul și îmbrăcați cu platoșa neprihănirii. Versetul 15 adaugă: „având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii." Ce înseamnă aceasta? Nu demult am făcut o lucrare de vestire a Evangheliei și ne-am bucurat de ea. Totuși sunt oameni care ocărăsc și spun că nu așa se face, ci altfel. Ei nu fac nimic, dar știu că „nu așa se face". Noi trebuie să avem picioarele încălțate cu râvna aceasta, așa cum soldații sunt încălțați cu cizme sau bocanci. În război, când pășești, poți călca și pe lucruri rele.

Scutul credinței împotriva săgeților

Versetul 16 continuă: „pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău." După ce suntem îmbrăcați cu toate acestea, ni se mai dă o armă. Cineva m-a criticat pentru lucrarea aceasta, cea cu panourile. Omul acela spunea că mai bine s-ar fi dat banii săracilor. Vorba aceasta se găsește și în Biblie.

Avem nevoie de scutul credinței ca să nu cădem atunci când cineva vine să lovească la temelie. Atacul acesta are un scop: să te oprească, să-ți spună că nu faci ce trebuie și că nimic nu este bine, ca să te descurajeze. Tocmai de aceea ni se dă scutul, ca să putem stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Iar cel rău vine prin oameni.

Trebuie să rămânem în credință. Am făcut tot ce trebuia? Poate ce am făcut a fost slăbuț și am fi putut face mai bine. Poate, după aprecierea lui Dumnezeu, este puțin. Dar ce a ținut de noi am făcut. Poate chiar am trecut de puterea noastră omenească și am greșit, dar am făcut. De aceea trebuie să fim îmbrăcați cu armele acestea.

Nimeni nu ne poate smulge

Versetul 17 spune: „Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” Coiful mântuirii este nădejdea mântuirii. El stă pe cap, iar atacul vine tocmai acolo, la cap.

Avem nădejdea aceasta a mântuirii? Cum să n-o avem? Domnul Isus a spus în Ioan 10:28: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” Nimeni. O inimă rea și necredincioasă rămâne o primejdie. Dar dacă rămânem în ascultare, nimeni nu ne va smulge, nici chiar Satana. Aceasta este marea binecuvântare a coifului mântuirii: nimeni nu ne poate smulge din mâna Domnului Isus.

Sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă mergem după Cuvântul lui Dumnezeu, avem siguranța că Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește. El ne călăuzește atunci când mergem după Cuvânt, nu atunci când ne abatem de la el. Iar umblarea după lucrurile Duhului, cum spune Pavel în Romani 8:6, este viață și pace.

În versetul 18, Pavel adaugă: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții.” Acestea sunt lucrurile cu care trebuie să ne îmbrăcăm la început, ca să putem ajunge la adevărata îmbrăcăminte. Ele sunt arme, armele luminii. Nu sunt însă îmbrăcămintea propriu-zisă cu care vom fi îmbrăcați acolo.

Îmbrăcămintea cea din urmă o găsim în Coloseni, capitolul 3. Pe aceasta o are și Domnul Isus, iar noi vom avea aceeași îmbrăcăminte ca El, pentru că El este Soțul, iar noi suntem soția, mireasa. Este o mare încurajare pentru noi să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu și să-l punem în practică.

Versetele dinainte vorbesc despre dezbrăcare, iar versetul 10 spune: „și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut.” Ce înseamnă să fim îmbrăcați în Hristos ne arată versetul 12: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.”

Avea omul fără haină de nuntă o inimă plină de îndurare? Nu avea. Și, într-adevăr, este greu să ajungi la o inimă plină de îndurare.

Dumnezeu este plin de îndurare, iar El merge înaintea noastră. Dacă El n-ar fi plin de îndurare, cum am putea fi noi? De aceea ar fi bine să înțelegem ce înseamnă să fii plin de îndurare. Suntem chemați să ne îmbrăcăm cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe și cu îndelungă răbdare.

Aceste însușiri fac parte din roada Duhului. A ne îmbrăca după Coloseni 3 înseamnă, așadar, a ne îmbrăca cu roada Duhului. Tocmai aceasta îi lipsea omului fără haină de nuntă: roada Duhului nu era în el.

Apostolul continuă în versetele 13 și 14: „Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” Toți suntem

chemați să ne îmbrăcăm cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu. Aceasta este haina de nuntă.

Haina ți-o pregătești dinainte

În 2 Corinteni 3, Pavel arată că Duhul lui Dumnezeu ne schimbă haina și ne înnoiește. El ne îmbracă din slavă în slavă, după chipul lui Dumnezeu, până când toți vom avea chipul Lui.

Să nu ne înșelăm crezând că îmbrăcămintea ne va fi dată abia atunci, că vom fi transformați după ce murim. Unii spun că atunci ni se va da trupul de slavă, că atunci vom fi făcuți desăvârșiți și îmbrăcați și că aceea va fi haina cu care vom sta la nuntă. Dar dacă nu ai haina pe tine, nu ai de unde s-o iei. Fiecare are haina lui, nu sunt haine în plus, iar haina ți-o pregătești dinainte. Despre soția Mielului, Scriptura spune că s-a pregătit.

Textul din 2 Corinteni 5 ne arată acest lucru și ne îmbărbătează. În versetele 1–3 citim: „Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este veșnică. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă vom fi găsiți îmbrăcați și nu dezbrăcați de el.”

Să fim atenți la condiția pusă aici: vom primi locașul ceresc dacă vom fi găsiți îmbrăcați, nu dezbrăcați. Versetul 4 continuă: „Chiar în cortul acesta, deci, gemem apăsați; nu că dorim să fim dezbrăcați de el, ci să fim îmbrăcați cu celălalt peste el, pentru ca ce este muritor în noi să fie înghițit de viață.”

Să înțelegem, așadar, că trebuie să ne dezbrăcăm de omul cel vechi și să ne îmbrăcăm cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu. Așa ajungem la măsura staturii plinătății lui Hristos, adică la îmbrăcămintea pe care o are Domnul Isus.

Domnul să ne ajute.

Sursa: *Haina de nuntă: dezbrăcarea de omul cel vechi și îmbrăcarea cu Hristos* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/haina-de-nunta